

De Verslinder

Berry van Dalum

Copyright © 2025 Berry van Dalum
Alle rechten voorbehouden.
ISBN:

DANKWOORD	6
PROLOOG	7
HOOFDSTUK 1: BEWAKER	27
Hoofdstuk 2: WAKKER WORDEN.....	43
HOOFDSTUK 3: KOM THUIS.....	55
HOOFDSTUK 4: RAVENHOEK.....	65
Hoofdstuk 5: DE NOTARIS	79
HOOFDSTUK 4: ONTDEKKINGEN	101
HOOFDSTUK 5: DE KAMER	128
HOOFDSTUK 6: DE CYCLUS.....	150
HOOFDSTUK 7: DE OOGST	171
Nawoord.....	224

DANKWOORD

Aan jullie, de lezers. Jullie nieuwsgierigheid en moed hebben deze wereld, gekleed in duisternis en oude mysteries, tot leven gebracht. Zonder jullie zou het nooit hetzelfde zijn geweest.

Dit verhaal werd geboren in een tijd van onrust, toen de wereld op zijn kop stond en de grenzen tussen de echte en de vreselijke verhalen vervaagden.

Moge de nachtmerries die dit verhaal ontlokt, jullie niet loslaten. De kamer wacht, en misschien ook de verhalen die zich daarachter schuilhouden. Laat de schaduwen je soms achtervolgen, zelfs als de lichten uitgaan.

PROLOOG

1989

Het mes gleed door haar keel. Gerard dwong het door het kraakbeen met een ruk van zijn pijnlijke pols. Een natte plop, en toen - stilte. Het gegil was eindelijk gestopt.

Bloed spoot over zijn verweerde handen. Warm, levendig, pulserend. Het koelde snel af tot een kleverige substantie tussen zijn artritische vingers. Een druppel viel. Toen nog een. Metalige tikken tegen de roestige emmer onder haar hoofd, als een macabere metronoom in de verder stille kelder.

Gerard staarde naar zijn handen - handen die ooit een kind hadden gewiegd, handen die nu alleen nog doodden. De druppels sloegen tegen metaal. *Tik. Tik. Tik.* Hij herkende het ritme. Het was de hartslag van een onzichtbare klok, die al eeuwen aftelde.

"De derde deze maand," mompelde hij. "Meer dan gebruikelijk."

Hij keek naar het lichaam op de grond. Haar ogen staarden naar het plafond, wijd open in een laatste moment van ongeloof. Zijn eigen spiegelbeeld staarde

hem aan vanuit haar pupillen—een oude man die hij nauwelijks herkende. Lijnen getekend door verdriet en pijn, ogen verduisterd door te veel geziene verschrikkingen.

"Het spijt me," fluisterde hij terwijl hij haar ogen sloot met bevende vingers. De woorden klonken hol, zelfs voor zijn eigen oren. Ze hadden hun betekenis verloren na tientallen herhalingen. "De honger wordt erger. En het wacht niet meer."

Boven kraakte de vloer. Madonna's "Like a Prayer" klonk door de plafondplanken. *Life is a mystery, everyone must stand alone...* De muziek spotte met zijn taak, de tekst een perverse echo van zijn situatie. Als God hem kon zien, wat zou Hij denken?

Het zweet op zijn voorhoofd was koud. Zijn adem vormde wolkjes in de kelder, ook al was het hartje zomer. Het was altijd koud in deze ruimte. Niet de kou van aarde en steen, maar een kou die dieper ging. Een kou die aan je merg knaagde.

Sinds 1723, toen Johannes Keller de toegangspoort had ontdekt, had de familie deze plicht vervuld. Eerst één offer per jaar. Toen twee. Nu drie in een enkele maand. De honger versnelde, net als het verval van de kettingen.

Gerard's rug protesteerde toen hij zich oprichtte. De jaren hadden hun tol geëist. Niet alleen de jaren, maar wat die jaren gevuld had.

De kelder stonk. Niet naar dood—dood was tenminste natuurlijk. Dit was de stank van iets dat natuurwetten

overtrad. Oud koper. Roestend metaal. Een zoete ondertoon die vastzat in het hout en de stenen na eeuwen van gebruik. Een geur die hij nooit meer uit zijn neusgaten zou krijgen, zelfs niet wanneer hij in zijn eigen bed lag.

Een beweging in zijn ooghoek. Het was weer zijn grootvader. Niet werkelijk daar, natuurlijk. Hij was al vijftig jaar dood. Maar de hallucinatie was zo levendig. Dezelfde strenge blik als toen hij Gerard als kleine jongen voor het eerst naar de kamer had gebracht.

"Het bloed roept naar bloed, Gerard," zei de verschijning met een stem als schurend zand. "Zoals het mij riep. Zoals het jou riep." De verschijning keek naar een punt in de verte, alsof hij door de muren van tijd en ruimte kon kijken. "Zoals het hem zal roepen."

Gerard schudde zijn hoofd en het beeld verdween. De hallucinaties werden frequenter naarmate zijn tijd naderde. De transformatie had al zestig jaar aan hem geknaagd. Van binnen naar buiten. Zijn bloed was zwarter geworden. Zijn dromen vreemder.

Hij had de veranderingen in zijn vader gezien. De verstilling in zijn ogen. De donkere vlekken onder zijn huid, als druppels inkt onder water. Nu zag hij dezelfde tekenen in de spiegel.

Hij sleepte zich naar de wastafel in de hoek. De kraan sputterde tot leven met roestig water. Het bloed weigerde weg te spoelen. Het zwart bleef onder zijn nagels—permanente halvemaantjes van schuld. Zijn

grootvader had hetzelfde gehad. Zijn vader. Elke Keller vóór hen.

Ravenhoek was gebouwd rond dit geheim. Generaties families, allemaal dienend, allemaal wetend—maar niet alles. Nooit alles. Alleen de Kellers droegen de volledige last van kennis.

De vrouw was leeggebloed, haar lichaam ingevallen als een uitgedroogde vrucht. Gerard pakte haar enkels vast en sleepte het lichaam over de ruwe betonvloer. Een slijmerig bloedspoor markeerde zijn pad. Zijn ledematen protesteerden met elke beweging. Dit werk begon te zwaar te worden.

Door het smalle kelderraam zag hij kinderen fietsen op straat. Hun vrolijke stemmen drongen zelfs door tot deze macabere plek, een wrede herinnering aan een onschuld die hem lang geleden was ontnomen. Een onschuld die hij opnieuw zou moeten ontkennen bij een ander.

Net zoals Martins onschuld binnenkort zou worden weggenomen.

Gerard sloot zijn ogen en zag het gezicht van zijn broer voor zich. Johan. De enige die ooit geprobeerd had te ontsnappen. De enige met de moed—of was het waanzin?—om de familietraditie te verwerpen. Hij had bijna bewondering voor zijn jongere broer. Bijna. Als de consequenties niet zo catastrofaal waren.

Terwijl hij het lichaam naar de afvoer sleepte, dacht Gerard aan hun laatste gesprek terug. Zeven jaar

geleden. De avond voordat Johan vertrok met baby Martin.

"Je kent de verhalen niet zoals ik ze ken," had Gerard gezegd, zijn stem eerder smekend dan bevelend. Ze stonden in dezelfde kelder, maar toen nog zonder lijk op de vloer.

"Ik ken genoeg," had Johan geantwoord. "Ik ken die krankzinnige verhalen over een monster achter een deur. Ik zie wat het met pa deed. Wat het met jou doet. Die waanzin eindigt hier."

"Het is geen waanzin, Johan. Het is echt. De Kellers zijn uitverkoren als bewakers."

Johan had gelachen, een bitter, snijdend geluid. "Uitverkoren? Is dat wat we onszelf wijsmaken? Kijk naar jezelf, Gerard. Kijk naar je handen."

Gerard had naar zijn handen gekeken. Hij had de zwarte kringen onder zijn vingernagels gezien. De eerste tekenen.

"Martin is mijn zoon," had Johan gezegd met tranen in zijn ogen. "Ik geef hem geen leven van... dit. Van moord. Van krankzinnigheid."

"Als je vlucht, zal het je vinden. Het bloed roept—"

"Bespaar me die onzin!" Johan had zijn vuist tegen de muur geslagen. "Die oude verhalen. Die bijgelovige waanzin. Het heeft generaties van onze familie vergiftigd. Het stopt met mij."

Hoe kon hij zijn broer vertellen dat het geen bijgeloof was? Dat achter die deur iets zat wat ouder was dan de mensheid zelf? Iets wat fluisterde, lokde, hongerde. Iets wat, als het ooit vrijkwam...

"Als je vlucht, zal het erger worden," had Gerard gewaarschuwd. "De honger. De eisen. Zonder een Keller om het in bedwang te houden..."

Maar Johan was vertrokken. Met Martin. Ver weg van Ravenhoek.

En nu, zeven jaar later, waren de kettingen aan het verzwakken. En het wezen werd hongeriger. Gulziger.

Gerard kwam terug in het heden toen het lijkt vastliep tegen de afvoerput. Met een laatste krachtsinspanning duwde hij het erdoorheen. Een zacht plooiend geluid, toen stilte. De put had vele lichamen verzwolgen in de loop der jaren. Familiegeheimen wegspoelen was een Keller-traditie geworden, net zo betrouwbaar als de offers zelf.

Hij pakte de emmer met bloed op. De substantie was afgekoeld tot een donkere, stroperige vloeistof, dikker dan menselijk bloed zou moeten zijn. In het schemerduister had het een vreemde, paarsachtige gloed. Het bewoog zacht, als een levend wezen dat wachtte om gevoed te worden.

Gerard strompelde naar de deur aan het einde van de keldergang.

De deur.

Schijnbaar gewoon, zonder deurkruk. Eeuwenoud hout dat er tegelijkertijd rot én onverwoestbaar uitzag. In het midden prijkte een vreemd symbool: een oog omringd door spiraalvormige patronen die leken te bewegen als je er te lang naar keek. Voor een buitenstaander een afgesloten opslag; voor Gerard, de poort naar iets onmenselijks. Iets dat sinds lang voor de mensheid wachtte.

Een entiteit die de oorsprong was van alle legendes over goden en monsters. Een fragment van iets dat was verbannen in een tijd toen de wereld nog jong was.

Hij herinnerde zich het gezicht van zijn eerste offer, zestig jaar geleden. Een jonge vrouw, niet anders dan degene die nu op zijn keldervloer lag. De herinnering was even scherp als de dag zelf.

Zijn vader had zijn hand vastgehouden terwijl hij het mes hanteerde. De oude man, toen nog vol kracht maar met dezelfde duisternis in zijn ogen die Gerard nu in de spiegel zag, had gesproken met een stem vol grimmige zekerheid.

"Het moet worden gevoed," had hij gezegd. "Als wij het niet voeden, vindt het andere wegen."

Gerard herinnerde zich zijn eigen angst. Zijn walging. Zijn tranen. En later, de langzame aanvaarding die elke Keller uiteindelijk omhelsde.

Nu stond hij hier. De laatste in een lange lijn van bewakers. De laatste, behalve voor Martin. De kleine

jongen die ergens daarbuiten was, zich onbewust van zijn erfenis.

Zijn erfenis van bloed.

Gerard plaatste zijn handpalm op het symbool. De vertrouwde pijn schoot door zijn huid—duizenden microscopische naalden die zijn handpalm doorboorden. Het symbool pulseerde met blauw licht terwijl het zijn levenskracht absorbeerde. Het herinnerde hem aan het moment, zestig jaar geleden, toen zijn vader hem voor het eerst de deur had laten openen. Dezelfde pijn. Dezelfde kou die door zijn aderen kroop.

"Ik heb gebracht wat je vroeg," fluisterde hij. "Het wordt steeds moeilijker. Mensen worden achterdochtig."

Hij dacht aan de krantenkoppen in de lokale krant. *Vierde persoon vermist in Ravenhoek. Politie zoekt verband.* Burgemeester Van Dijk had hem de vorige dag nog gebeld. *"Gerard, mensen praten. Ze stellen vragen. Misschien moeten we..."* Hij had de man afgewimpeld. De burgemeester wist niet alles. Niemand wist alles, behalve de Kellers.

Van achter de deur kwam een geluid—niet hoorbaar maar voelbaar. Een trilling die door het hout, door zijn botten, door zijn geest resoneerde. Een stem die overal en nergens was, een samensmelting van fluisteringen en schreeuwende stemmen van jong tot oud. Als een duizendkoppig koor dat in perfecte disharmonie sprak.

Niet genoeg. Nooit genoeg. De tijd nadert. De barrière verzwakt. Wij voelen het. Wij ruiken de wereld.

Gerard zuchtte, zijn adem zichtbaar in de plotseling bevroren lucht. "Ik weet het. Maar ik ben oud. Mijn kracht neemt af." Hij aarzelde. "De familie is bijna uitgestorven. Er is alleen..."

De jongen. De laatste. Breng hem. Zijn bloed is puur. Onbesmet.

Het wezen wist van Martin. Natuurlijk. Waarom had hij gedacht dat hij dit kon verbergen?

"Hij is nog maar een kind," protesteerde Gerard. "Amper elf jaar oud."

Hij zag voor zich hoe eerdere generaties Kellers hetzelfde ritueel uitvoerden. Middeleeuwse voorouders in een crypte. Zijn overgrootvader in dezelfde kelder, toen nog nieuw. Zijn vader, jong en sterk. Allemaal geketend aan dezelfde vloek sinds Johannes Keller het eerste pact had gesloten.

"Johannes," fluisterde hij, "wat heb je ons aangedaan?"

De Kellergeschiedenis was gevuld met verhalen over de grote ontdekker. Johannes Keller, de gevierde avonturier die in 1723 terugkeerde van een expeditie naar een naamloos land, met roem en schatten. En met een geheim. Een geheim dat elke generatie doorvergiftigde.

Hij haalde de sleutel tevoorschijn die hij om zijn nek droeg—gemaakt van materiaal dat aanvoelde als versteend beenmerg. Als hij het te lang vasthield, voelde hij bewegingen onder het oppervlak, alsof het ademde. Onmiskkenbaar levend.

Hij drukte de sleutel tegen het symbool en sprak de woorden die zijn grootvader hem had geleerd—woorden die in geen enkele menselijke taal pasten. Woorden die zijn tong deden bloeden wanneer hij ze uitsprak:

"Akatu venos minar. Shatrul nevakos din."

De deur opende zich met een geluid als scheurend vlees, gevolgd door een zuigende luchtstroom. Koude lucht van binnen ontmoette de relatief warme lucht van de kelder en schiep een mistige damp. De mist vormde gedaanten die Gerard weigerde te lang te bekijken.

De stank die naar buiten golfde was anders dan alles wat hij kende—rotkend vlees, chemicaliën, en iets ouders. Een geur zo intens dat het zichtbaar werd als een geelachtige waas voor zijn ogen. De geur van verdorvenheid zelf.

Gerard stapte de kamer binnen. De emmer bloed trilde in zijn handen. De vloeistof bewoog uit zichzelf, vormde cirkels en patronen zonder externe kracht, alsof het reageerde op een onzichtbare aanwezigheid.

De wanden van de kamer waren nauwelijks zichtbaar onder een dikke laag foto's en menselijke overblijfselen, bijeengehouden door een amberkleurige substantie die pulseerde met de regelmaat van een slapend hart. De foto's toonden gezichten bevroren in doodsangst, generaties slachtoffers. Allemaal met dezelfde uitdrukking: pure terreur. Sommige gezichten herkende hij—offers die hij zelf had gebracht. Anderen waren

eeuwenoud, vergeeld en verschroeid maar op de een of andere manier perfect bewaard.

In het midden stond een altaar van zwarte steen. Het oppervlak ademde met een subtiële beweging. Elke plek waar bloed het had aangeraakt, was veranderd in complexe symbolen die vanuit bepaalde hoeken bijna leesbaar leken, maar dan verschoven naar pure chaos als je rechtstreeks keek.

En in de hoek, vastgeketend aan de muur, zat het wezen.

Gerard vermeed direct naar het te kijken, een gewoonte die hij na zeventig jaar had geperfectioneerd. Hij had geleerd dat volledig zicht op de entiteit zijn verstand kon schaden. Het was beter het slechts in glimpen te zien. Een fragment hier. Een silhouet daar. Nooit het geheel.

Waar een gezicht zou moeten zijn, gaapte een wirwar van monden, sommige klein als die van een kind, andere groot genoeg om een mensenhoofd te omvatten. Sommige monden hadden willekeurig verspreide tanden, andere waren slechts pulserende holtes.

De huid was een lappendeken van verschillende texturen: verse roze stukken naast verschrompelde grijze delen. Ledematen staken uit in onmogelijke hoeken, sommige mensachtig, andere tentakelachtig, en weer andere onbeschrijflijk in hun vreemdheid.

Elke keer dat Gerard keek, was het anders. Veranderlijk. Alsof het vorm noch substantie had, maar slechts een indruk van vorm, een suggestie van materie.

Maar altijd gebonden door de kettingen—de eeuwenoude kettingen die lichter leken dan lucht maar sterker dan diamant. Kettingen gemaakt van een metaal dat niet op aarde werd gevonden. Dezelfde kettingen die nu begonnen te verzwakken.

Het wezen bewoog toen Gerard naderde. De kettingen rammelden met een geluid dat diep in zijn ingewanden resoneerde. Buiten zijn zicht verstomden alle monden, waarna ze perfect synchroon begonnen te spreken.

Hij goot het bloed op het altaar. De steen absorbeerde de vloeistof onmiddellijk, alsof het uitgedroogd was na eeuwen dorst. Het oppervlak vormde complexe patronen met een organische kwaliteit—zoals inktdruppels op papier, maar met een bewuste intelligentie in hun bewegingen.

Duizenden fluisterende stemmen vulden de kamer, sommige jammerend, andere zingend in onmenselijke talen die Gerard's trommelvliezen deden vibreren. Dezelfde stemmen die hij in zijn dromen hoorde sinds hij een kind was.

Niet genoeg. Niet zuiver genoeg. De barrière verzwakt, maar niet snel genoeg. We hebben hem nodig. De Laatste Keller. De Sleuteldrager.

"Martin is nog maar een kind," herhaalde Gerard, maar zijn protest klonk zwak, zelfs in zijn eigen oren. "Zijn vader heeft hem meegenomen. Ik weet niet waar ze zijn."

Een van de kleinere monden lachte, een hoog, kinderlijk gegiechel dat zijn hart bevroor. Het klonk precies zoals Martin lachte toen hij nog een baby was.

"Johan wist wat Martin te wachten stond," ging Gerard verder, terwijl hij een stap achteruit deed. "Hij zag hoe onze vader veranderde. Hoe ik ben veranderd. Hij wil zijn zoon beschermen."

Beschermen? De stemmen klonken bijna geamuseerd, een sinister koor van spot. *Is dood bescherming? Het bloed kent zijn bestemming. Het bloed roept naar het bloed.*

Gerard wist wat het bedoelde. Geen enkele Keller ontsnapte aan de roeping. Degenen die het in het verleden hadden geprobeerd... Hij had de dagboeken gelezen. De beschrijvingen van waanzin. Van lichamelijke transformaties. Van nachtmerrieachtige visioenen die erger werden met de afstand.

Het wezen bewoog dichterbij hem toe. Een uitloper—half tentakel, half arm met te veel gewrichten—reikte naar Gerard en raakte zijn voorhoofd aan. De aanraking was tegelijk ijskoud en brandend, als wanneer bevroren metaal tegen blote huid komt.

De pijn overspoelde hem terwijl beelden door zijn bewustzijn schoten—vreemde plaatsen, onbekende gezichten. Steden die verwoest werden door krachten die niet van deze wereld waren. Kokende oceanen. Hemels die openscheurden om dingen door te laten die geen naam hadden.

En daartussen, helder als een foto: een kleine jongen met donker haar en bekende ogen, spelend in een achtertuin. Gerard herkende het huis niet, maar op de vensterbank stond een tijdschrift: April 1989. Recent.

Het kind keek plotseling op, alsof het Gerard's aanwezigheid voelde, en glimlachte. Maar achter die glimlach zag Gerard iets vreemds in die kindogen—iets dat hem deed denken aan de kamer, aan de eindeloze honger die er heerste. Zijn neefje leek hem door tijd en ruimte rechtstreeks aan te kijken.

"Martin," fluisterde hij. Zijn eigen neefje. Gedoemd tot hetzelfde leven van offerande en duisternis.

Vind hem. Breng hem. Hij is de laatste van jullie lijn. De sleutel die past. Het offer dat bevrijdt.

De tentakelarm bewoog naar het altaar en tekende symbolen in het bloed dat er nog rest—symbolen die Gerard's ogen pijn deden wanneer hij ernaar keek. Het vormde een kaart. Een route. Een adres.

"Jullie hebben altijd geweten waar hij is," zei Gerard met plotseling begrip. "Jullie hebben me laten zoeken, terwijl..."

Altijd geweten. Altijd gewacht. Tot hij rijp was. Tot de sterren juist stonden.

Het wezen bewoog tegen de kettingen, testend, zoekend naar zwakke plekken. Gerard hoorde een geluid dat hij nog nooit eerder had gehoord in al zijn jaren als bewaker. Een ketting kraakte. Niet het normale